

[Kofloed.]

belysning, nemlig det øvrige erhvervslivs og dermed hele det danske samfunds muligheder på baggrund af landbrugserhvervet; med andre ord, hvilke chancer hele samfundet har ved at bruge dette erhvervs produktionsevne fuldt ud, hvordan det øvrige samfund har muligheder for at drage fordel af at få dette erhverv til at ekspandere.

Det er for så vidt det, der er baggrunden for det beslutningsforslag, vi har fremsat. Det skulle helst blive klart for et stort flertal i folketinget, for det har desværre været sådan de sidste 10-15 år, at forståelsen for disse problemer ikke har været overvældende i det danske folketing. Det er i og for sig mærkeligt, at hvis man ser ud over Europa, så er det det danske folketing, der bærer præg af at have den mindste forståelse for landbrugserhvervet i samtlige de 9 lande, som er medlemmer af EF. Det synes jeg, at dette beslutningsforslag, denne debat, vi nu gerne skulle have startet, skulle skabe mulighed for at ændre på, for der ligger nemlig så store muligheder for at rette op på beskæftigelsen og betalingsbalancen, at vi ikke kan forsvare at undlade dette. Det kan måske siges så stærkt, at den eneste reelle løsning på betalingsbalanceproblemerne og de beskæftigelsesmæssige problemer i dette land er, hvis man får landbruget til at ekspandere igen.

Først vil jeg rette en tak til ministeren for den betænkning, der er kommet, H. J. Kristensen-betænkningen, som viser, at ministeren hermed har fuldført de tanker, der var sat i gang i den forrige regerings tid.

Betænkningen giver efter min opfattelse et rimeligt billede af landbrugets situation og anviser også en del forslag til løsning af vanskelighederne. Der er forslag på kortere og længere sigt, og jeg har i dette beslutningsforslag taget nogle af dem frem, som jeg mener at vi bør se alvorligt på, fordi de giver mulighed for på kort sigt at tage hul på problemerne.

Jeg vil gerne sige her med det samme, at den socialdemokratiske ordfører ikke må opfatte dette, som om vi vil drysse sand i maskineriet. Jeg mener, at når der ligger en så udmærket betænkning til baggrund, så må det være muligt allerede på nuværende tidspunkt at få det frem, således at vi kan drage nytte af betænkningen og få det debatteret nu, således at regeringen kan drage sin lære deraf.

Egentlig er det for så vidt kedeligt, at vi er kommet så langt ud i landbrugets situation,

som vi er. Hvis vi går tilbage til 1972, da vi debatterede tilslutning til EF, så var vist næsten alle partier i dette land enige om, at var der nogen, der fik fordel af EF, så var det dansk landbrug. Det viste sig også at være rigtigt; vi kan bare henvise til indkomsterne i 1973 inden for landbruget, og vi kan til dels henvise til 1974. Da gik det også nogenlunde til trods for energikrisen.

Men fra 1975 kan man faktisk konstatere, at alle de fordele, vi havde ved indtrædelsen, efterhånden er forsvundet. Dette er ikke sket på grund af den fælles landbrugspolitik i EF, men på grund af en forkert økonomisk politik på det nationale område. Beviset finder vi bl. a. i regeringens forskellige tilskudslove, der for øvrigt sætter Danmarks traditionelle modstand mod nationale støtteordninger i andre lande i et noget mærkeligt lys, al den stund vi snart er det land, der ligger i spidsen med hensyn til antallet af støtteordninger, ikke med hensyn til beløb, men i antallet af støtteordninger, som vi skal have notificeret.

Årsagen hertil er vel såre enkel den, at vi ikke har haft viljen og evnen til at føre den nationale økonomiske politik, der kunne holde omkostnings- og skattepolitikken på et rimeligt niveau, som kunne bevare fordelene, således at landbruget kunne have kræfter til den fornødne ekspansion.

Dette giver sig udslag i, at man intet sted i Europa beskatter landbruget så hårdt som her, både gennem personlige indkomstskatter og gennem skatter på fast ejendom. Med hensyn til det sidste har augustforligspartierne oven i købet ønsket at forhøje beskatningen af fast ejendom med 25-30 pct. i 1978, selv om man er klar over, at omkostningerne er tunge nok for dette erhverv. Og fra 1979 må man vel regne med, at der bliver en forøgelse på 80-100 pct., eftersom der ikke foreligger noget til dato om, at det ikke vil ske.

Vi har desuden det højeste renteniveau. Til trods for moderniseringslovens bestemmelser om rentetilskud får en hollandsk landmand, der ikke er inde under moderniseringsloven paradoksal nok billigere rente ved at tage lån på det frie marked uden disse ordninger, end en dansk landmand, der benytter sig af moderniseringsloven.

Hvis man ser landbrugets situation på denne baggrund, behøver man ikke nedsætte ekspertgrupper for at finde ud af, hvorfor produktionen ikke stiger. Enhver - undskyld jeg siger